Alisa Lebedeva

Olkaa yhteydessä, jos elämä ei huvita

Jossain määrittelemättömän etäisyyden päästä Maassa on olemassa Paikka, jossa kuhisee ainoastaan läpinäkyviä olentoja ilman mitään ominaisuuksia, jotka erottaisivat heidät muista. Heillä ei ole fyysistä kehoa eikä omaa mieltä. Joku voisi ajatella, että kuvailen sieluja, mutta sekään määritelmä ei tunnu sopivalta. Ihmisiä he eivät kuitenkaan ole, eivät enää.

Paikka on täydellinen. Loputonta tyhjyyttä, hiljaisuutta, ikuista rauhaa. Olennoilla ei ole muotoa eikä väriä. Ei ajatuksia eikä haluja. He ovat yhtä, leijailevat vain ja sulautuvat toisiinsa ilman mitään päämäärää. Paikassa ei tunneta konflikteja, siellä ei sodita mistään. Koska ei ole mitään mistä sotia. Eikö olekin vaikea kuvitella? Yrittäkää silti parhaanne.

Hyvä on. Ettehän te muuten usko. Minun on paljastettava salaisuuteni – olen yksi heistä. Kiisin ulottuvuuksien lävitse, kävin syvimmän meren pohjalla, näin uskomattomia asioita. Jouduin hankkimaan oikean kehon päästäkseni kokemaan elämää täällä Maan päällä. Nyt olen yksilö, minut nähdään ja kuullaan. Eivät tietenkään kaikki, vaan ainoastaan erityisen huomaavaiset ihmiset. Fyysinen keho ei takaa sitä, että tulet nähdyksi. Ääni ei takaa sitä, että tulet kuulluksi. Ihmeellistä kyllä.

Jos luette tätä edelleen, minulla on teille ainutlaatuinen tarjous. Oletteko koskaan unelmoineet siitä, että voisitte vain olla? Ilman mitään tarkoitusta. Olla vain pieni osa suurta yhteisöä, jolla ei oikeastaan ole väliä… Kun ei ole tavoitteita, ei tarvitse kiirehtiä niiden saavuttamiseksi. Paikassa ei tunneta aikaa. Ei tarvitse mennä minnekään, onhan jo valmiiksi kaikkialla. Ajatus ikuisesta olemassaolosta ei säikäytä, sillä siellä ei tunneta pelkoa. Tiedän, kuinka paljon kärsitte kaikista kauheuksista, joihin ihmisinä törmäätte. Olen ollut täällä vasta kuukauden, mutta olen jo ehtinyt nähdä niin paljon tuskaa, niin paljon vuodatettuja kyyneleitä …

Keho, joka minulle on annettu on väliaikainen. Niin herkkä ja haavoittuva …Miten jaksatte pitää huolta itsestänne? Uskallan tuskin liikkua. Kaikkialla on vaaraa, edes ihmisiin ei voi luottaa, tulen vähitellen hulluksi. Haluan pois, tunteetkin ovat liikaa. Täällä on liian paljon

asioita, joista täytyy huolehtia.

Joudun olemaan Maassa vielä viikon, minkä jälkeen palaan takaisin Paikkaan. Mutta olen valmis uhraamaan paikkani siellä, jotta voisin päästää yhden teistä tämänpuoleisen elämän kärsimyksistä. Siellä oleminen oli silkkaa siunausta verrattuna katastrofien täyttämään maapalloon, mutta haluan olla kerrankin hyödyksi jollekin. Edes kerran.

Ottakaa minuun yhteyttä, jos kiinnostuitte Paikasta. Sitten voimme tavata ja sopia vaihdon yksityiskohdista. Älkää epäröikö, sillä ette koskaan tule katumaan päätöstänne. Kirjaimellisesti koskaan.

...

Eikö käy? Ettekö ole valmiita jättämään taakse kaiken, minkä omistatte? Hylätä läheiset, harrastukset, työn tai rakkaan lemmikin? Huoh, taidan ymmärtää teitä. Tai oikeastaan en. Enkä tule koskaan ymmärtämään. Minulla ei ole ketään, joka ikävöisi minua täällä. Kukaan ei odota minua iltaisin. Kun katoan taas, jälkeeni ei jää mitään.

Vaikka Paikassa ei tunneta kipua eikä surua, siellä ei tunneta mitään muutakaan. En ole koskaan ollut niin onnellinen kuin Maassa, hymyillyt vastaantulijoille, nauttinut auringonvalosta. Vain täällä olen oppinut arvostamaan elämää, huoannut helpotuksesta, kun auto ehti pysähtyä vain muutamien senttien päässä minusta. Paikassa taas en tuntenut yhtään mitään. En merkinnyt mitään. En ollut kukaan. Ja rehellisesti sanottuna, en millään haluaisi palata sinne...

Pyydän, antakaa minun jäädä Maahan edes muutamaksi vuodeksi. Elän paljon mieluummin lyhyen, mutta merkityksellisen elämän. Ihan sama kuinka taivaalliselta Paikka kuulostaa, en tosiaankaan halua olla olemassa ikuisesti. Pelkään monia asioita, mutta pelko tarkoittaa sitä, että olen elossa.

Jos tiedätte jonkun, joka olisi valmis luovuttamaan minulle elämänsä, kertokaa hänelle Paikasta. Olen valmis kaikkiin hankaluuksiin, mikään ei voi olla pahempaa kuin muuttua taas ei miksikään. Ainakin siltä minusta tuntuu nyt, kun pystyn vielä tuntemaan jotain.

Alisa Lebedeva, Otaniemen lukio, Espoo

Kirjoittaja sai Mika Waltari -seuran kirjoituskilpailussa kolmannen palkinnon. Hän on aloittanut tänä syksynä erityispedagogiikan opinnot Helsingin yliopistossa. Hän kirjoittaa edelleen ja on tehnyt viime aikoina myös sanoituksia omiin kappaleisiinsa. Musiikki- ja kirjoittamisharrastus jatkuu tulevaisuudessa.